

СПРАВА «ПІНЧУК ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF PINCHUK v. UKRAINE)

(Заява № 72777/13)

Стислий виклад рішення від 12 вересня 2024 року

У період з жовтня до грудня 2012 року заявник, який на той момент був працівником міліції, періодично проходив стаціонарне та амбулаторне лікування в лікарнях м. Житомира. Чотири рази в жовтні та листопаді 2012 року начальник заявника звертався до відповідних лікарень із запитом про підтвердження факту проходження заявником лікування та повідомлення його точного діагнозу і детальних відомостей щодо стану його здоров'я. У різні дати працівники лікарень надавали відповіді. Щонайменше один із цих листів містив детальний опис стану здоров'я заявника та його діагноз. У січні 2013 року заявник звернувся з позовом до суду на дії його начальника, стверджуючи, зокрема, що останній незаконно прохав лікарні надати йому медичну інформацію щодо нього. Заявник також зазначив, що він дотримувався необхідних адміністративних формальностей, своєчасно повідомляв своє керівництво про свою відсутність за станом здоров'я та надавав офіційні листки непрацездатності, а тому безпосередні запити до лікарень не були необхідними та порушували норми Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я». Житомирський окружний адміністративний суд відмовив у задоволенні позову, а Житомирський апеляційний адміністративний суд залишив без задоволення апеляційну скаргу заявника, зазначивши, що така перевірка була результатом реалізації роботодавцем своїх повноважень по підтриманню службової дисципліни. Вищий адміністративний суд України, в свою чергу, також відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою заявника. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився на порушення статей 6 і 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) у зв'язку з тим, що його роботодавець незаконно збирав конфіденційні медичні дані стосовно нього, а національні суди не навели відповідного та достатнього обґрунтування для залишення без задоволення його позову у зв'язку з цим. Розглянувши скаргу заявника за статтею 8 Конвенції, Європейський суд дійшов висновку, що направлені начальником заявника запити персоналу лікарень з метою отримання детальної медичної інформації щодо заявника становили втручання у право заявника на повагу до його приватного життя у розумінні статті 8 Конвенції, та констатував порушення цього положення Конвенції. Щодо скарги заявника за статтею 6 Конвенції Європейський суд зазначив, що він вже розглянув основне юридичне питання, порушене у цій справі, і тому немає потреби розглядати цю скаргу.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Оголошує прийнятною скаргу за статтею 8 Конвенції;

2. Постановляє, що було порушено статтю 8 Конвенції;
3. Постановляє, що немає потреби розглядати питання прийнятності та суть іншої скарги за статтею 6 Конвенції;
4. Постановляє, що: (a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу: (I) 4 500 (чотири тисячі п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; (II) 387 (триста вісімдесят сім) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат; (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
5. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.